

<< לדיון הבא >>

>> לדיון הקודם

פרק 3 – על עריצות המפלגה הקומוניסטית הסינית

רודנות נתפסת בעדשת המצלמה: שוטרים במדים ושוטרי חרש (בבגדים אזרחיים), עוצרים

הקדמה

כשמזכירים רודנות, רוב העם הסיני נזכר בקיסר צ'ין שי הואנג (210-259 לפנה"ס), הקיסר הראשון של שושלת צ'ין, ששלטונו המדכא שרף ספרים פילוסופיים וקבר מלומדים קונפוציאניים בעודם בחיים. היחס האכזרי של צ'ין שי הואנג לאנשיו נבע ממדיניותו "לתמוך בשלטונו באמצעות כל המשאבים שמתחת לשמים" ^[1]. למדיניות זאת היו ארבעה היבטים עיקריים: מסים כבדים במיוחד, בזבז משאבי אנוש למען פרויקטים המפארים את עצמו, עינויים אכזריים תחת חוקים מחמירים ואפילו הענשת בני המשפחה והשכנים של העוברים על החוק, שליטה במוח האנשים על-ידי חסימת כל דרכי החשיבה והביטוי החופשיים באמצעות שריפת ספרים, ואף קבירת מלומדים בעודם בחיים. תחת שלטונו של צ'ין שי הואנג, מנתה אוכלוסיית סין 10 מיליון איש. חצר המלוכה של צ'ין גייסה מעל שני מיליון איש לביצוע עבודות כרך בכפייה. צ'ין שי הואנג הביא את חוקי הנוקשים באכזריותם למישור האינטלקטואלי, בכך שאסר את חופש המחשבה בהיקף רחב. תחת שלטונו, אלפי מלומדים קונפוציאניים ופקידי ממשל אשר ביקרו את שלטונו, הומתו.

כיום האלימות וההתעללויות של המפלגה הקומוניסטית הסינית (מק"ס) אפילו חמורים יותר מאלה של שושלת צ'ין הרודנית. הפילוסופיה של המק"ס מבוססת על "מאבק", ושלטונה של המק"ס נבנה על סדרות של "מלחמת מעמדות", "מאבקים לגבי הדרך" ו"מאבקים אידיאולוגיים" – הן בסין והן כלפי אומות אחרות. מאז צה-טונג, מנהיג המק"ס הראשון של הרפובליקה העממית של סין, הציג זאת בגלוי באופן בוטה באומרו: "על מה יכול הקיסר צ'ין שי הואנג להתרברב? הוא הרג רק 460 מלומדים קונפוציאניים, אבל אנחנו הרגנו 46,000 אינטלקטואלים. יש אנשים המאשימים אותנו ביישום דיקטטורה כמו הקיסר צ'ין שי הואנג ואנו מודים בכל זה. זה מתאים למציאות. חבל שהם לא נתנו לנו מספיק קרדיט, כך שאנו צריכים להוסיף לזה" ^[2].

הבה ונסתכל על 55 השנים הקשות של סין תחת שלטון המק"ס. מכיוון שהפילוסופיה המייסדת שלה היא כזאת של "מלחמת המעמדות", המק"ס, מאז שתפסה את השלטון, לא חסכה כל מאמץ לבצע רצח עם של מעמדות, והשיגה את משטר האימים שלה באמצעים של מהפכה אלימה. הריגה התבצעה יד ביד עם שטיפות מוח כדי לדכא את כל האמונות השונות מהתיאוריה הקומוניסטית. המק"ס הובילה מהלך אחר מהלך כדי להצטייר כחסרת פגם וכאלוהית. בעקבות תיאוריות מלחמת המעמדות של המק"ס והמהפכה האלימה שלה, ניסתה המק"ס לטהר מתנגדים ומעמדות חברתיים מנוגדים, תוך שימוש באלימות ומרמה, כדי לכפות על כל העם הסיני להפוך לעבדים צייתנים של שלטונה הרודני.

1. הרפורמה האגררית – סילוק מעמד בעלי

שלושה חודשים בקושי לאחר ייסודה של סין הקומוניסטית, קראה המק"ס לחיסול המעמד של בעלי האדמות כאחד מהקווים המנחים לתכנית רפורמת האדמות הכלל ארצית שלה. סיסמת המפלגה, "האדמה לעובדיה", חלחלה אל תוך הצד האנוכי של האיכרים חסרי האדמות, עודדה אותם להיאבק עם בעלי האדמות בכל אמצעי נדרש, ולהתעלם מההשלכות המוסריות של מעשיהם. קמפיין רפורמת האדמות דרש במפורש את חיסול מעמד בעלי הקרקעות, וסיווג את אוכלוסיית האיכרים לקטגוריות חברתיות שונות. עשרים מיליון מתיישבים חקלאים בכל הארץ תויגו כ"בעלי אדמות, איכרים עשירים, ריאקציונרים, או אלמנטים שליליים". מנודים חדשים אלו עמדו בפני אפליה, השפלה, ואובדן כל זכויות האזרח שלהם. כשהקמפיין לרפורמה האגררית (רפורמה באדמות) התרחב גם לאזורים מרוחקים ולכפרים של מיעוטים אתניים, גם ארגוני המק"ס התרחבו במהירות. ועדות עירוניות של המפלגה וסניפים כפריים של המפלגה הופצו בכל רחבי סין ונבנו ברמת העיריה והכפר. הסניפים המקומיים שימשו כשופר להעברת הוראות מהוועד המרכזי של המק"ס, והיו בחזית מלחמת המעמדות, כשהם מסיתים איכרים להתקומם כנגד בעלי האדמות שלהם. קרוב ל-100,000 בעלי אדמות קיפחו את חייהם תחת מהלך זה. באזורים מסוימים המק"ס והאיכרים הרגו את כל בני המשפחה של אותם בעלי הקרקעות, בלי להתייחס למינם או לגילם, כדרך להשמיד לחלוטין את מעמד בעלי האדמות.

בינתיים, המק"ס הפעילה את הגל הראשון של התעמולה שלה והכריזה: "יושב הראש מאו הוא המושיע הגדול של העם" ו"רק המק"ס יכולה להציל את סין". במהלך הרפורמה באדמות, איכרים חסרי אדמה קיבלו מה שרצו במסגרת מדיניות המק"ס של לקצור בלי לעבוד, לשדוד בלי להתייחס לאמצעים. איכרים עניים זקפו לזכות המק"ס את השיפור בחייהם, וכך קיבלו את התעמולה של המק"ס, שטענה כי המפלגה פעלה למען האינטרס של העם.

ימי "האדמה לעובדיה" היו קצרי חיים לבעלים החדשים של הקרקעות. בתוך שנתיים, המק"ס כפתה מספר מנהגים על החקלאים, כמו: קבוצות עזרה הדדית, קואופרטיבים ראשוניים, קואופרטיבים מתקדמים וקומונות של העם. תוך שימוש בסיסמה המעבירה ביקורת על "נשים עם רגליים קשורות"^[3], כלומר האיטיים, המק"ס דחפה איכרים שנה אחר שנה, והמריצה אותם "לזנק" אל תוך הסוציאליזם. דגנים, כותנה ושמן בישול – מוצרי החקלאות העיקריים, לא הורשו להימכר בשוק החליפין, אלא דרך מערכת רכישה מאוחדת כלל ארצית. בנוסף, ייסדה המק"ס מערכת רישום לדיור, אשר במכוון לא כללה איכרים, ולכן נאסר עליהם ללכת לערים ולמצוא עבודה או מגורים. אלה הרשומים כתושבי האזורים החקלאיים, לא הורשו לקנות דגנים בחנויות הממשלתיות, ועל ילדיהם נאסר לקבל השכלה בערים. ילדי איכרים יכלו רק להיות איכרים, וכך, בשנות ה-50 המוקדמות, הפכו 360 מיליון כפריים לאזרחים סוג ב'.

החל משנת 1978, בחמש השנים הראשונות לאחר המעבר ממערכת קולקטיבית למערכת חוזי משק בית, מצבם של חלק מתוך 900 מיליון האיכרים נעשה טוב יותר, הכנסותיהם עלו מעט, ומצבם הסוציאלי השתפר במידת מה. אולם רוח זעום זה אבד במהרה כתוצאה משינוי שיטת התמחור שהעדיף סחורות תעשייתיות על פני טובין חקלאיים. האיכרים נפלו לעוני מרוד פעם נוספת. הפער בהכנסות בין האוכלוסייה העירונית והכפרית גדל באופן דראסטי, והפער הכלכלי

3. מערכה של יד קשה נגד דתות וקבוצות דתיות

זוועות נוספות שביצעה המק"ס, לאחר ייסוד הרפובליקה העממית של סין, הן הדיכוי הברוטאלי של דתות והחרם המוחלט של כל הקבוצות הדתיות בציבור הרחב. ב-1950 הורתה המק"ס לשלטונות המקומיים להחרים את כל האמונות הדתיות הבלתי רשמיות ואת האגודות החשאיות. המק"ס הצהירה שאותן קבוצות מחתרת "פיאודליות" הן אך ורק כלים בידי בעלי אדמות, איכרים עשירים, ריאקציונרים וסוכנים מיוחדים של מפלגת העם הלאומית (קואומינטאנג). במדיניות יד קשה זו לכל רוחב האומה, הממשלה גייסה את המעמדות בהם היא בטחה, כדי לזהות ולרדוף חברי קבוצות דתיות. חברי שלטון בדרגים שונים היו מעורבים ישירות בפירוק "קבוצות של אמונות טפלות" כאלה, כמו קהילות של נוצרים, קתולים, טואאיסטים (במיוחד מאמינים של אי-קואן-טאו) ובודהיסטים. הם פקדו על כל חברי הכנסיות, המקדשים, והקהילות הדתיות להירשם ולהשתלב בסוכנויות ממשלתיות ולהביע חרטה על מעורבותן. חוסר היענות גרר ענישה חמורה. ב-1951, הממשלה הפיצה רשמית תקנות המאיימות על אלה שימשיכו בפעולותיהם בקבוצות דתיות בלתי רשמיות, כי יעמדו בפני מאסר עולם או עונש מוות.

מהלך זה רדף מספר גדול של אנשים טובי לב ושומרי חוק המאמינים באלוהים. נתונים סטטיסטיים חלקיים מצביעים על כך שהמק"ס רדפה בשנות ה-50 לפחות שלושה מיליון מאמינים דתיים וחברי קבוצות מחתרתיות, והרגה את חלקם. המק"ס ערכה חיפוש כמעט בכל משק בית ברחבי המדינה וחקרה את חברי משק הבית, ואפילו ניפצה פסלים של אליל המטבח שאליו סגדו האיכרים הסינים על-פי המסורת. ההוצאות להורג חיזקו את המסר של המק"ס, שהאידיאולוגיה הקומוניסטית היא האידיאולוגיה הלגיטימית היחידה והאמונה הלגיטימית היחידה. המושג מאמינים "פטריוטים" הופיע זמן קצר לאחר מכן. חוקת המדינה הגנה רק על מאמינים "פטריוטים". המציאות הייתה כזאת שלא משנה באיזו דת האמנת, היה רק קריטריון אחד: היה עליך למלא אחר הוראות המק"ס, והיה עליך להכיר בכך שהמק"ס היא מעל לכל הדתות. אם היית נוצרי, המק"ס הייתה האלוהים של האלוהים הנוצרי. אם היית בודהיסט, המק"ס הייתה המאסטר בודהה של המאסטר בודהה. בין המוסלמים, המק"ס הייתה האללה של אללה. בנוגע לבודהה החי של הבודהיזם הטיבטי, המק"ס התערבה ובחרה בעצמה מי יהיה הבודהה החי. המק"ס לא השאירה לך ברירה אלא לומר ולעשות את מה שהמק"ס דרשה ממך לומר ולעשות. כל המאמינים אולצו להוציא לפועל את יעדיה של המק"ס, בזמן ששמרו על אמונתם האישית של כל אחד מהם בשם בלבד. אם לא היו עושים כך, היו הופכים למטרה לרדיפה ולרודנות של המק"ס.

על-פי דיווח מה-22 בפברואר 2002, מאת המגזין המקוון "הומאניות וזכויות אדם", עשרים אלף נוצרים ערכו סקר בין 560,000 נוצרים בבתיים ששימשו ככנסיות ב-207 ערים, ב-22 פרובינציות בסין. הסקר גילה כי מבין באי הכנסיות הביתיות, 130,000 מאמינים היו תחת מעקב של הממשל. בספר "איך המפלגה הקומוניסטית הסינית רדפה את הנוצרים" (1958), נכתב שעד 1957 הרגה המק"ס יותר מ-11,000 תומכים דתיים, עצרה באופן שרירותי וסחטה כספים מרבים אחרים.

4. המהלך נגד הימניים – שטיפת מוח לאומה שלמה

בשנת 1956, הקימה קבוצת אינטלקטואלים בהונגריה את "מעגל פטופי", אשר העלה פורומים ודיונים בעלי ביקורת כלפי הממשלה ההונגרית. הקבוצה הציתה ניצוץ שהפך למהפכה כלל לאומית בתוך הונגריה, אשר נמחצה ודוכאה על-ידי חיילים סובייטים. מאז צה-טונג ראה ב"מקרה ההונגרי" שיעור חשוב. בשנת 1957, מאז קרא למשכילים הסיניים ולאנשים אחרים "לעזור למפלגה הקומוניסטית לתקן את עצמה". מערכה זאת, אשר ידועה בקיצור כ"מערכת מאה הפרחים", הציגה סיסמה מנחה: "לתת למאה פרחים לפרוח ולמאה אסכולות חשיבה להתחרות". מטרתו של מאז הייתה לפתות החוצה את כל "האלמנטים האנטי-מפלגתיים" מבין האנשים. במכתב ששלח מאז ב-1957 לראשי המפלגה המחוזיים, מאז צה-טונג מדבר על כוונתו "לפתות את הנחשים לצאת ממאורותיהם" על-ידי כך שהוא מספק להם במה לשאת עליה את דעותיהם בחופשיות, בשם חופש המחשבה ותיקון המק"ס.

סיסמאות מאותה תקופה עודדו אנשים לדבר בחופשיות, בהבטיחן שלא תהיה שום נקמה – המפלגה לא "תתפוס אף אחד בעורפו, תכה במקלות, תסמן, או תתחשבן אחרי הסתיו" – משמע שהמפלגה לא תחפש אשמה, תתקוף, תתייג, או תבקש לנקום. אולם זמן קצר לאחר מכן המק"ס יזמה את המהלך "נגד הימניים", בהכריזה על 540,000 אנשים מאלו שהעזו לדבר ברבים כ"ימניים". מתוכם, 270,000 איבדו את משרותיהם, ועל 230,000 שמו תוויות של "ימניים מתונים" או "גורמים אנטי-מק"ס ואנטי-סוציאליסטים". מאוחר יותר חלק סיכמו את המזימות הפוליטיות של המק"ס ברדיפתה לארבעה חלקים: פיתוי הנחשים לצאת ממאורותיהם; זיוף פשעים, תקיפה פתאומית והענשה בעזרת האשמה יחידה; תקיפה חסרת רחמים בשם הצלת אנשים; וכפיית ביקורת עצמית ושימוש בתוויות חמורות ביותר.

מה היו אם כן אותם "נאומים ריאקציונריים" שגרמו לכל כך הרבה "ימניים" ואנטי-קומוניסטים להישלח לגלות לתקופה של כמעט 30 שנים לפינות הנידחות ביותר של המדינה? "שלוש התיאוריות הריאקציונריות המרכזיות", שהיו המטרה העיקרית למתקפות כוללות ואינטנסיביות באותו הזמן, התבססו על מספר נאומים שנשא לואו לונג-ג'י, ג'אנג בוא-ג'ון ו-צ'י-אן-פינג. מבט מקרוב על מה שהם הציעו וביקשו מראה כי משאלותיהם היו טובות למדי.

לואו הציע להקים ועדה משותפת למק"ס ולמפלגות "דמוקרטיות" שונות, שתחקור את הסטיות והשינויים ב"מערכה של שלושת האנטיים", ב"מערכה של חמשת האנטיים" ובמהלך לחיסול הריאקציונרים. מועצת המדינה עצמה הציגה לעיתים קרובות רעיונות שונים לוועדה המייעצת הפוליטית ולקונגרס העממי להתבוננות ולהערות, וג'אנג הציע כי הוועדה המייעצת הפוליטית

ציץ הציע, שמכיוון שגם אלה שאינם חברי המק"ס מחזיקים ברעיונות טובים, בעלי הערכה עצמית וחוש של אחריות, אין צורך להציב בכל המדינה חבר מק"ס בראש כל יחידת עבודה, גדולה או קטנה, או אפילו לצוותים שמתחת ליחידות עבודה. אין גם שום צורך שכל דבר, קטן או גדול, ייעשה רק לפי מה שהוצע על-ידי חברי המק"ס. כל השלושה הביעו את נכונותם ללכת בעקבות המק"ס, ואף אחת מהצעותיהם לא עברה את הגבולות שהוצבו על-ידי המילים המפורסמות של המחבר והמבקר לו שון ^[5]: "אדוני, בגלימתך דבקו כתמים והיא נעשתה מלוכלכת. אנא תנני ואסירה מעליך, ואלך ואשטפה עבורך". כמו לו שון, "ימניים" אלו הביעו צייתנות, הכנעה וכבוד.

אף אחד מה"ימניים" שדינם נגזר לא הציע להפיל את המק"ס; כל מה שהציעו הייתה ביקורת בונה והצעות לשיפור. אולם בדיוק בשל ההצעות האלה, עשרות אלפי אנשים איבדו את חירותם, ומיליוני משפחות סבלו. מה שבא בעקבות זאת היו מהלכים נוספים כגון "לספר את רחשי לבך למק"ס", לחפור החוצה את הקיצוניים, מהלך חדש של "המערכה של שלושת האנטיים", שליחת אינטלקטואלים לאזורים הכפריים לעבוד עבודות כרך, ותפיסתם של הימניים שחמקו בסיבוב הראשון. כל מי שלא הסכים עם המנהיג של מקום העבודה שלו, במיוחד עם מזכירי המפלגה, היה מסומן כאנטי מק"ס. המק"ס הייתה חושפת אותם אז לביקורת מתמדת, או שולחת אותם למחנות עבודה בכפייה לחינוך מחדש. לעיתים הייתה המק"ס עוקרת משפחות שלמות ומעבירה אותם לאזורים כפריים, או אוסרת על ילדיהם ללכת לבית ספר או להצטרף לשורות הצבא. נאסר עליהם לנסות להתקבל לעבודות בערים או בעיירות. המשפחות איבדו את הביטחון הכלכלי ואת ההטבות הרפואיות שלהן. הם הפכו לחברים בדרג נמוך של מעמד האיכרים ונחשבו למנודים אפילו בין אזרחים מסוג ב'.

אחרי רדיפת האינטלקטואלים, פיתחו כמה מלומדים אישיות דו-כרצופית. הם הלכו באדיקות אחרי "השמש האדומה" ומונו כ"מלומדי החצר" של המק"ס, כשהם אומרים ועושים כל מה שביקשה ורצתה המק"ס. אחרים פשוט נהיו חסרי עניין והרחיקו עצמם מעניינים פוליטיים. אינטלקטואלים סיניים, שבאופן מסורתי נחשבו כבעלי חוש חזק של אחריות כלפי האומה, הושתקו מאז ועד היום.

5. "הקפיצה הגדולה קדימה" – יצירת שקרים כדי לבחון את נאמנותם של האנשים

לאחר המהלך נגד הימניים, סין החלה לפחד מהאמת. כולם הצטרפו להקשבה לשקרים, לאמירה של שקרים, להמצאה של סיפורים שקריים, ולהתחמקות וכיסוי של האמת באמצעות שקרים ושמעות שווא. "הקפיצה הגדולה קדימה" היה תרגיל כלל ארצי באמירת שקרים. אנשי האומה כולה, תחת הדרכתה של רוח הרפאים הרעה של המק"ס, עשו דברים מגוחכים רבים. השקרנים עצמם, ואלו ששיקרו להם, הונו ונבגדו יחדיו. במערכה זו של שקרים ומעשים מגוחכים, שתלה

ESC

חישובים מתונים מתארים מספר של כ-7.73 מיליון בני אדם שמתו מסיבות לא טבעיות במשך המהפכה התרבותית הגדולה.

אנשים סבורים לעיתים בטעות, כי האלימות והטבח שקרו במשך המהפכה התרבותית הגדולה היו בעיקר בתקופת התנועות המורדות, והיו אלה המשמרות האדומים והמורדים שביצעו את הרציחות. אולם אלפי פרסומים שנתיים רשמיים של מחוזות בסין מצביעים על כך ששיא מקרי המוות הלא-טבעיים בזמן המהפכה התרבותית הגדולה לא היה ב-1966, כשהמשמרות האדומים שלטו ברוב ארגוני הממשלה, או ב-1967, כשהמורדים לחמו בקבוצות שונות עם כלי נשק, אלא דווקא ב-1968, כשמאו תפס שוב שליטה במדינה כולה. הרוצחים במקרים ידועים לשמצה אלו היו לרוב קצינים וחילים בצבא, אנשי מיליציה חמושים, וחברי המק"ס בכל רמות הממשל.

הדוגמאות הבאות מראות איך האלימות במשך המהפכה התרבותית הגדולה הייתה תוצאה של מדיניות המק"ס ושל השלטון המחוזי, ולא של ההתנהגות הקיצונית של המשמרות האדומים. המק"ס טייחה את ההסתה והמעורבות הישירה שלה באלימות באמצעות ראשי מפלגה ופקידים ממשלתיים.

באוגוסט 1966 גירשו המשמרות האדומים מבייג'ינג את כל אלו שהוגדרו במהלכי העבר כ"בעלי אדמות, חקלאים עשירים, ריאקציונרים, אלמנטים שליליים וימניים", ושלחו אותם לאזורים כפריים. דיווחים רשמיים חלקיים מראים כי 33,695 בתי אב עברו חיפוש, ו-85,196 מתושבי בייג'ינג גורשו מהעיר לאזורים הכפריים שמהם באו אבותיהם בעבר. המשמרות האדומים ביצעו מדיניות זו בכל המדינה, וגירשו מעל 400,000 תושבים עירוניים לאזורים כפריים. אפילו פקידים בכירים, שהוריהם היו בעלי אדמות, גורשו לאזורים הכפריים.

למעשה המק"ס תכננה את הגירוש עוד לפני שהחלה המהפכה התרבותית הגדולה. ראש העיר לשעבר של בייג'ינג, פנג ג'ן, הכריז כי תושבי העיר בייג'ינג צריכים להיות בעלי מחשבה טהורה כמו "לוחות זכוכית וקריסטל", כלומר שתושבים בעלי השתייכות מעמדית "רעה", יגורשו מהעיר. במאי 1966 ציווה מאו על פקודיו "להגן על הבירה". צוות עבודה לעיר הבירה התארגן והונהג על-ידי ג'יאן-לינג, יאנג צ'נג-וו ושוֹיִיָה פו ג'י. אחת ממשימות הצוות הייתה לגרש מבייג'ינג, בעזרת המשטרה, תושבים בעלי רקע מעמדי "רע".

אירועים היסטוריים אלה עוזרים להבהיר מדוע לא התערבו המשטרה והממשל, ואפילו תמכו בפעילותם של המשמרות האדומים אשר חיפשו בבתים וגירשו למעלה משני אחוזים מתושבי בייג'ינג. השר לביטחון ציבורי, שייה פו-ג'י, דרש מכוחות המשטרה לא להפריע לפעילות המשמרות האדומים, ואף לספק להם מידע וייעוץ. המשמרות האדומים פשוט נוצלו על-ידי המפלגה כדי לבצע פעילות מתוכננת, ואז בסוף שנת 1966, המק"ס נטשה את המשמרות האדומים. רבים מהם הוכרזו כ"אנטי-מהפכניים" ונכלאו, ואחרים נשלחו לאזורים הכפריים יחד עם הנוער העירוני כדי לעבוד ולתקן את מחשבתם. ארגון המשמרות האדומים של מערב העיר, אשר הוביל את גירוש התושבים העירוניים, נוסד תחת ההדרכה ה"אכפתית" של מנהיגי המק"ס. ההוראה להפיל את המשמרות האדומים פורסמה גם היא לאחר שתוקנה על-ידי המזכיר הכללי של מועצת המדינה.

המשטרות של דא-שינג, בעת פגישת עבודה. שייה פקד על השוטרים לסייע למשמרות האדומים בחיפושיהם בבתי "חמשת המעמדות השחורים" (בעלי אדמות, איכרים עשירים, ריאקציונרים, אלמנטים שליליים וימניים), לתת להם מידע ולסייע להם בפשיטות. הטבח הידוע לשמצה בדא-שינג [9] היה תוצאה ישירה של הוראות שהגיעו ממחלקת המשטרה. המארגנים היו המנהל ומזכיר המק"ס של מחלקת המשטרה, והרוצחים היו בעיקר אנשי מיליציה חמושים שלא חסו אפילו על ילדים.

רבים מהפורעים התקבלו לשורות המפלגה בשל "התנהגות טובה" במהלך תקריות של טבח מסוג זה. בהתאם לסטטיסטיקות חלקיות של מחוז גואנג-שי, כ-50,000 חברי מק"ס השתתפו בהריגה. מתוכם כ-9,000 איש התקבלו כחברים במפלגה תוך זמן קצר לאחר שהרגו מישהו, למעלה מ-20,000 ביצעו רצח לאחר שהתקבלו כחברי מפלגה, ולמעלה מ-19,000 חברי מפלגה אחרים היו מעורבים בהריגה בצורה כזו או אחרת.

במשך המהפכה התרבותית הגדולה, תיאורית המעמדות השליכה גם על אלימות פיזית. לרע הגיע לקבל מכות מהטוב. כשאיש רע היכה איש רע אחר, זה היה מכובד. הייתה זו אי הבנה אם איש טוב היכה איש טוב אחר. תיאוריה זו שהומצאה על-ידי מאו התפשטה בכל מהלכי המרד. אלימות וטבח היו מאוד נפוצים, כתוצאה מהמחשבה שכל אלה אשר נחשבו לאויבים במלחמת המעמדות, מגיע להם לקבל כל אלימות שכוונה נגדם.

מה-13 באוגוסט ועד ה-7 באוקטובר 1967, במחוז דאו, פרווינציית הו-נאן, טבחו אנשי מיליציה בחברי ארגון "הרוח והברקים של הנהר" ובחברי "חמשת המעמדות השחורים". הטבח נמשך כ-66 יום. יותר מ-4,519 איש נרצחו ביותר מ-2,778 בתי אב של 468 בריגדות (כפרים אדמיניסטרטיביים) של 36 קומונות עממיות ב-10 אזורים. בכל נציבות (המורכבת מעשרה מחוזות), נרצחו 9,093 אנשים, מתוכם כ-38% היו מ"חמשת המעמדות השחורים" וכ-44% מתוכם היו ילדיהם. האדם הזקן ביותר שנרצח היה בן 78, והצעיר ביותר היה בן 10 ימים בלבד.

זה רק מקרה אחד של אלימות באזור אחד קטן, שקרה במהלך המהפכה התרבותית הגדולה. במונגוליה הפנימית, לאחר ייסודו של "הוועד המהפכני" בתחילת 1968, טיהור המעמדות וחיסול "מפלגת העם המהפכנית של מונגוליה הפנימית" המפוברקת, הסתיימו ברציחתם של יותר מ-350,000 איש. בשנת 1968, עשרות אלפי אנשים בפרובינציית גואנג-שי השתתפו בטבח ההמוני של הפלג המורד ארגון "422", והרגו יותר מ-110,000 איש.

מקרים אלה מראים כי פעולות גדולות אלה של הרג אלים במשך המהפכה התרבותית הגדולה היו כולן תוצאה מהסתה ישירה של מנהיגי המק"ס ותחת הנחייתם. הם עודדו אלימות וניצלו אותה כדי לרדוף ולהרוג אזרחים. הרוצחים האלה שהשתתפו באופן ישיר בהנחיית ההרג ובביצועו היו רובם אנשי צבא, משטרה, אנשי מיליציה חמושים, ואנשי מפתח של המפלגה הקומוניסטית וליגת הנוער.

אם בזמן רפורמת האדמות השתמשה המק"ס באיכרים כדי לנשל את בעלי האדמות ולהשיג את אדמותיהם, אם בזמן הרפורמה בתעשייה ובמסחר השתמשה המק"ס במעמד הפועלים כדי לנשל

התרבותית הגדולה? המק"ס ניצלה קבוצה אחת כדי להרוג את האחרת, ולא ניתן היה לסמוך על שום מעמד. אפילו אם היית איכר או בן מעמד הפועלים, שני מעמדות אשר המפלגה הסתמכה עליהם בעבר, אם דעתך הייתה שונה מזו של המפלגה, חייך היו עדיין בסכנה. ובכן בסופו של דבר, לשם מה כל זה נועד?

המטרה הייתה לבסס את הקומוניזם כדת האחת והיחידה, השולטת שליטה מוחלטת בכל המדינה, לא רק באומה אלא גם במחשבתם של כל האנשים.

המהפכה התרבותית הגדולה דחפה את המק"ס ואת פולחן האישיות של מאו צה-טונג לשיא. השימוש בתיאוריה של מאו נעשה מוחלט, וזאת כדי לשלוט בכל דבר, וחזונו של אדם אחד צריך היה להיות מוטבע במוחם של מיליוני אנשים. באופן חסר תקדים, ושאין שני לו, המהפכה התרבותית הגדולה בכוונה תחילה לא הגדירה מה אסור היה לעשות. במקום זאת, היא הדגישה "מה מותר לעשות וכיצד יש לעשות זאת. כל מה שנמצא מחוץ לגבולות אלו, אסור לעשותו או אפילו לחשוב עליו".

במשך המהפכה התרבותית הגדולה כל אנשי הארץ פעלו בטקסיות הדומה לדת: "לבקש הוראות מהמפלגה בבוקר ולדווח למפלגה בערב". יש להצדיע ליושב הראש מאו כמה פעמים ביום, לאחל לו אריכות ימים לאין קץ, ולערוך תפילות פוליטיות בכל בוקר וערב. כמעט כל מי שידע קרוא וכתוב נאלץ לכתוב הצהרות של ביקורת עצמית ודיווח על מחשבותיו. חזרו ונשנו ציטוטים של מאו כדוגמת: "להילחם באימתנות נגד כל מחשבה חולפת של אנוכיות" ו"בצעו את ההוראות בין אם אתם מבינים אותן או לא; העמיקו את הבנתכם בתהליך ביצוען".

לסגוד אפשר היה רק ל"אל" אחד (מאו); ללמוד היה אפשר רק משנה אחת (כתביו של מאו). במהרה התפתח התהליך של ה"הפיכה לאל" לדרגה כזו שאנשים לא יכלו לקנות אוכל במזנונים מבלי שציטטו מדבריו של מאו, או בירכו אותו. בין אם בקניות, בנסיעה באוטובוס או בשיחת טלפון, היה על האנשים לצטט מדבריו של מאו, אפילו אם הם היו לגמרי חסרי שייכות. בפולחנים אלה של סגידה, האנשים היו או נלהבים באופן קיצוני, או ציניים, ובשני המקרים הם כבר היו תחת השליטה של רוח הרפאים הרעה של הקומוניזם. להמציא שקרים, להרשות שקרים ולהסתמך על שקרים הפכו לסגנון החיים של העם הסיני.

7. הרפורמה והפתיחות – האלימות מתפתחת עם הזמן

המהפכה התרבותית הגדולה הייתה תקופה רווית דמים, רציחות, נטירות טינה, אובדן מצפון ובלבול בין טוב ורע, נכון ומוטעה. לאחר המהפכה התרבותית הגדולה, מנהיגות המק"ס שינתה בתדירות גבוהה את פניה, כיוון שהממשלה החליפה ידיים שש פעמים במהלך 20 שנה. הבעלות

כעת שוב למותרים.

לבה האכזר של המק"ס, טבעה הסוטה, פעולותיה הרעות, ויכולתה להביא הרס למדינה גדלו. בזמן הטבח בכיכר טיאננמן ב-1989, הביאה המפלגה צבא וטנקים כדי להרוג את הסטודנטים שמחו בכיכר טיאננמן. הרדיפה המרושעת נגד מתרגלי הפאלון גונג היא אף גרועה יותר. באוקטובר 2004, העיר יו-לין שבפרובינציית שאאן-שי, הניעה, מתוך כוונה לקחת אדמות מהאיכרים, יותר מ-1,600 שוטרים מדכאי מרידות לעצור ולירות ביותר מ-50 איכרים. השליטה הפוליטית של הממשלה הסינית ממשיכה להתבסס על פילוסופיית המאבק והאלימות של המק"ס. ההבדל היחיד מהעבר הוא שהמפלגה הפכה אפילו יותר מתעתעת.

חקיקה

המק"ס מעולם לא הפסיקה לעורר עימותים בין האנשים. היא רדפה מספר רב של אזרחים שהאשמו בריאקציונריות, באנטי-סוציאליזם, בהיותם "אלמנטים שליליים" ובחברות בכתות "רעות". הטבע הטוטליטרי של המק"ס ממשיך להתנגש בכל הקבוצות והארגונים האזרחיים האחרים. בשם שמירה על "סדר ציבורי ויציבות חברתית", המפלגה הייתה משנה כל העת את החוקה, החוקים והתקנות, ורודפת את כל אלה שלא מסכימים עם הממשלה כ"ריאקציונרים".

ביולי 1999, ג'יאנג זמין קיבל החלטה אישית, בניגוד לרצונם של רוב חברי הפוליטבירו, לחסל את הפאלון גונג תוך שלושה חודשים; השמצות ושקרים עטפו שוב את המדינה. אחרי שג'יאנג זמין בראיון לעיתון הצרפתי "לה-פיגארו" השמיץ את הפאלון גונג כ"כת רעה", התעמולה הסינית הרשמית מיד פרסמה כתבות אשר דחקו בכל תושבי המדינה לצאת נגד פאלון גונג. לבסוף, אולץ הקונגרס הלאומי העממי להעביר "החלטה" מעורפלת העוסקת בכתות רעות; זמן קצר לאחר מכן, פרסמו בית המשפט העממי העליון ומשרד התובע הכללי במשותף "הסבר" ל"החלטה".

ב-22 ביולי 1999, פרסמה סוכנות הידיעות שין-הואה נאומים של מנהיגים במחלקת הארגון ומחלקת התעמולה של המק"ס, התומכים באופן כומבי ברדיפתו של ג'יאנג את הפאלון גונג. העם הסיני נעשה לכוד בתוך הרדיפה פשוט כיוון שהייתה זו החלטה שהתקבלה על-ידי המפלגה; כל שיכולים בני העם הסיני לעשות הוא לציית לפקודות, והם לא מעזים להביע כל התנגדות.

במהלך חמש השנים האחרונות ניצלה הממשלה רבע מהמשאבים הכספיים של האומה כדי לרדוף את הפאלון גונג. על כל אחד במדינה היה לעבור מבחן: מי שמודה שהוא מתרגל פאלון גונג ומסרב לוותר על התרגול, לרוב מאבד את עבודתו, וחלק נשפטים לעבודה בכפייה. מתרגלי פאלון גונג לא ביצעו כל עבירה, לא בגדו בארצם ואף לא יצאו נגד הממשלה; הם רק האמינו ב"אמת-חמלה-סובלנות", אך מאות אלפים מהם נאסרו. למרות שהמידע מסין נחסם בקפדנות, עובדת מותם בעינויים של למעלה מ-1,100 ^[10] אומתה על-ידי משפחותיהם, אך מספר מקרי המוות האמיתי גבוה הרבה יותר.

סיקור חדשותי

אותו. הדיווח ציטט את מנהל המשרד הממשלתי של מחוז דא-יין, אִי יו-צ'ינג, אשר אמר כי אושר ש"הגוש השחור" הוא אכן הלוויין. אִי היה גם סגן מנהל כריקט החזרת הלוויין בשטח. למרות זאת, כל שדווח בחדשות סוכנות הידיעות שין-הואה היה זמן חזרת הלוויין, בהדגשה שהיה זה לווין הניסוי המדעי והטכני ה-20 שחזר לסין. לא נאמר בסוכנות הידיעות שין-הואה דבר על כך שהלוויין הרס בית. זו דוגמה אופיינית למנהגה הנפוץ של התקשורת החדשותית הסינית לדווח רק את החדשות הטובות ולטוות את החדשות הרעות, כפי שמורה המפלגה.

פרסום שקרים והשמצות בעיתונים ובשידורי טלוויזיה סייעו רבות ליישום מדיניותה של המק"ס במהלך כל המהלכים הפוליטיים בעבר. פקודתה של המפלגה תבוצע מיידית על-ידי כלי התקשורת במדינה. כשהמפלגה רצתה ליצור מהלך נגד ימניים, אמצעי התקשורת בכל רחבי המדינה דיווחו פה אחד על פשעיהם של אנשי הימין. כאשר המפלגה רצתה להקים קומונות עממיות, כל עיתון במדינה החל לשבח את עליונותן של הקומונות העממיות. בחודש הראשון של רדיפת הפאלון גונג, כל עיתון וכל תחנת טלוויזיה ורדיו השמיצו שוב ושוב את הפאלון גונג בזמן צפיית שיא, במטרה לשטוף את מוחם של האנשים. מאז, עשה ג'יאנג שימוש בכל אמצעי התקשורת כדי להמציא שקרים על הפאלון גונג ולהפיץ השמצות ללא הרף. זה כלל מאמץ להצית שנאה לאומית נגד הפאלון גונג באמצעות חדשות שקריות על מתרגלי פאלון גונג המבצעים כביכול רצח או התאבדות. דוגמה לדיווחים כוזבים כאלו הוא האירוע המבויש של "ההצתה העצמית בכיכר טיאננמן", ש"הארגון (הבלתי-ממשלתי) לפיתוח החינוך הבין-לאומי" העביר עליו ביקורת כפעולה שבוימה על-ידי הממשלה כדי להונות אנשים. בחמש השנים האחרונות, שום עיתון או תחנת טלוויזיה בסין לא דיווח את האמת על פאלון גונג.

העם הסיני מורגל לדיווחי החדשות השקריים. כתב בכיר בסוכנות הידיעות שין-הואה אמר פעם: "איך אתה יכול להאמין לדיווח של שין-הואה?" אנשים אפילו תיארו את סוכנויות החדשות הסיניות ככלב של המפלגה. שיר עממי אומר: "זה כלב שגודל על-ידי המפלגה, השומר על שער המפלגה. הוא ינשך כל אחד שהמפלגה רוצה שהוא ינשך, וינשך כמה פעמים שהמפלגה רוצה שהוא יעשה זאת".

חינוך

בסין, הפך החינוך לכלי נוסף המשמש לשליטה באנשים. המטרה המקורית של החינוך הייתה לטפח אינטלקטואלים שיהיו בעלי ידע וכוח שיפוט הולמים. ידע מתייחס להבנה של מידע, נתונים ואירועים היסטוריים; כושר שיפוט מתייחס לתהליך הניתוח, החקר, יכולת ביקורתית ויכולת ליצור מחדש את הידע – זה תהליך של התפתחות רוחנית. אל אנשים בעלי ידע ובלי יכולת שיפוט נאותה מתייחסים בדרך כלל כאל תולעי ספרים ולא כאל אינטלקטואלים אמיתיים עם מצפון חברתי. לכן בהיסטוריה של סין אינטלקטואלים בעלי כושר שיפוט מוסרי, ולא בעלי הידע בלבד, זכו לכבוד רב. אולם תחת שליטת המק"ס סין מלאה באינטלקטואלים בעלי ידע אך ללא כושר שיפוט, או בעלי ידע אך ללא אומץ להפעיל את כושר השיפוט שלהם. החינוך בבתי הספר התמקד בלימוד התלמידים לא לעשות דברים שהמפלגה לא רצתה שהם יעשו. בשנים האחרונות החלו כל בתי הספר ללמד פוליטיקה ואת ההיסטוריה של המק"ס מספרי לימוד אחידים. המורים לא האמינו

הבחינות. לאחרונה הוכללו בבחינות הכניסה ובבחינות הסמסטר למכללות ולבתי הספר התיכוניים שאלות על כאלון גוגל. תלמידים שלא יודעים את התשובות הרשמיות אינם מקבלים ציון גבוה, ומאבדים את סיכוייהם להתקבל למכללות או לבתי ספר תיכוניים טובים. אם תלמיד מעז להגיד את האמת הוא יושעה מיד מבית הספר ויאבד כל סיכוי לחינוך פורמלי.

במערכת החינוך הציבורית, בגלל ההשפעה של עיתונים ומסמכים ממשלתיים, אמרות מפורסמות רבות מופצות "כאמיתות" כמו הציטוט של מאו: "עלינו לתמוך בכל דבר שהאויב מתנגד לו, ולהתנגד לכל דבר שהאויב תומך בו". ההשפעה השלילית היא נרחבת – זה הרעיל את לבם של האנשים, כבש את מקומה של החמלה והרס את עקרונות המוסריות של חיים בשלום ובהרמוניה.

ב-2004, "מרכז המידע של סין" ניתח סקר שנערך על-ידי אתר האינטרנט הסיני סינה נט, שמנתונו עולה כי 82.6% מהנוער הסיני מסכים שמותר להתעלל בנשים, בילדים ובאסירים בעת מלחמה. זהו נתון מזעזע, אך הוא משקף את הלך המחשבה של העם הסיני, ובמיוחד של הדור הצעיר חסר ההבנה הבסיסית לגבי התפיסה התרבותית המסורתית של שלטון נדיב והרעיון של אנושיות אוניברסלית.

ב-11 בספטמבר 2004 בעיר סו-ג'ואו, שיסף אדם אחוז טירוף 28 ילדים בסכין. ב-20 באותו חודש, כצעד אדם, בפרובינציית שאן-דונג, 25 תלמידי בית ספר יסודי בעזרת סכין. מורים בבית ספר יסודי גרמו לפיצוץ בו נהרגו תלמידים, לאחר שהכריחו תלמידים להכין נפצים בידיהם, כדי לגייס תרומות לבית הספר.

יישום מדיניות

הנהגת המק"ס השתמשה לעיתים קרובות באיומים ובכפייה כדי להבטיח את יישום מדיניותה. אחד האמצעים בו עשתה המפלגה שימוש היה סיסמאות פוליטיות. לאורך זמן רב מספר הסיסמאות שתלה אדם שימש אומדן להערכת הישגיו הפוליטיים. במהלך המהפכה התרבותית הגדולה הפכה בייג'ינג בן לילה "לים אדום" מלא דגלים. שלטים של "יסולק שלטון הקפיטליסטים במפלגה" היו בכל מקום. באזורים הכפריים קוצרו השלטים באופן אירוני ל"יסולק שלטון המפלגה".

לאחרונה, כדי לקדם את "חוקי הגנת היער" משרד היערות, וכל התחנות ומשרדי שימור היערות המסונפים לו, הורו מפורשות לפרסם כמות תקנית של סיסמאות. אי-מילוי המכסה הדרושה נחשב לחוסר עמידה במשימה. כתוצאה מכך פרסמו משרדי ממשלה מקומיים מספר גדול של סיסמאות כמו: "מי ששורף את ההרים הולך לכלא". בניהול הפיקוח על הילודה בשנים האחרונות, היו סיסמאות מפחידות אף יותר כמו: "אם אדם מפר את החוק, כל הכפר יעבור עיקור", "עדיף קבר נוסף על תינוק נוסף", או "אם הוא לא יעבור כריתת צינור זרע כפי שעליו לעשות, נהרוס את ביתו; אם היא לא תעבור הפלה כפי שעליה לעשות, הפרות ושדות האורז שלה יוחרמו". היו עוד סיסמאות המנוגדות לחוקה ולזכויות האדם כמו: "אם לא תשלם מסים היום – תישן מחר בכלא".

סיסמה היא למעשה אמצעי פרסום, אך היא ישירה יותר ובעלת צורה החוזרת על עצמה. לפיכך, הממשלה הסינית משתמשת לעיתים קרובות בסיסמאות כדרך לקידום רעיונות פוליטיים, אמונות

8. שטיפת מוח לכל המדינה והפיכתה ל"כלא מחשבות"

הנשק הקטלני ביותר בשימוש המק"ס לקיום שלטונה העריץ הוא רשת השליטה שלה. באופן מאורגן היטב, כופה המק"ס מנטליות של צייתנות על כל אחד מאזרחיה. לא משנה לה אם היא סותרת את עצמה או משנה מדיניות השכם וערב, כל עוד היא יכולה למצוא בשיטתיות דרך לשלילת זכויות האדם הבסיסיות מהאזרחים. "זרועות התמנון" של הממשלה נוכחות בכל מקום. גם באזורים כפריים וגם באזורים עירוניים, אזרחים נשלטים על-ידי מה שמכונה ועדות הרחוב או העיירה. עד לאחרונה, להינשא, להתגרש או להוליד ילד, כל זה נזקק לאישור מהוועדות. האידיאולוגיה של המפלגה, דרך מחשבתה, ארגוניה, המבנה החברתי, מנגנוני התעמולה ומערכות ניהוליות משרתים רק את מטרותיה הדיקטטוריות. המפלגה, דרך המערכות הממשלתיות, שואפת לשלוט בכל מחשבה ובכל פעולה של כל פרט.

מידת הברוטאליות של שליטת המק"ס בבני עמה אינה מוגבלת רק לעיניניים הפיזיים שהיא גורמת. היא גם כופה על אנשים לאבד את יכולת חשיבתם העצמאית והופכת אותם לפחדנים המגוננים על עצמם, שאינם מעזים לפתוח את פיהם. מטרת השליטה של המק"ס היא לשטוף את מוחו של כל אזרח ואזרח, כך שהם יוכלו לחשוב ולדבר כמו המק"ס ולעשות את הדברים שהיא מקדמת.

יש אַמרה: "מדיניות המפלגה היא כמו הירח, היא משתנה כל 15 יום". לא משנה באיזו תכיפות משנה המפלגה את מדיניותה, על כל אחד ואחד בעם לעקוב אחר המדיניות החדשה בקפדנות. כאשר משתמשים בך כאמצעי לפגוע באחרים, עליך להודות למפלגה על שהיא מוקירה את כוחך; כאשר אתה נפגע, עליך להודות למק"ס על ש"לימדה אותך לקח"; כאשר אתה מופלה לרעה שלא בצדק והמק"ס מתקנת את המעוות לאחר מכן, עליך להודות למק"ס על נדיבותה, פתיחות מחשבתה ויכולתה לתקן את טעויותיה. המק"ס מפעילה את המשטר העריץ שלה בעזרת מחזורים בלתי פוסקים של דיכוי, שלאחריו בא תיקון המעוות.

לאחר 55 שנים של עריצות, המק"ס כלאה את מחשבת האומה ונעלה אותה בתחום המותר על-ידי המק"ס. לחשוב מחוץ לתחום המותר נחשב כפשע. לאחר מאבקים חוזרים ונשנים, המפלגה מהללת את הטיפשות כאילו הייתה חוכמה; פחדנות היא הדרך לשרוד. בחברה מודרנית בה משמש האינטרנט כאמצעי המרכזי להחלפת מידע, המק"ס אפילו דורשת מאנשיה להפעיל משמעת עצמית ולא לקרוא חדשות מבחוץ או להיכנס לאתרי אינטרנט שמופיעים בהם מלות מפתח כמו "זכויות אדם" ו"דמוקרטיה".

לחזק את סמכותה האבסולוטית לשלוט בסין עם "דת המק"ס" החובקת כל.

סיכום

מדוע צריכה המק"ס להילחם ללא הרף כדי לשמור על כוחה? מדוע מאמינה המק"ס שכל עוד החיים קיימים, המאבק הוא נצחי? כדי להשיג את מטרתה, המק"ס אינה מהססת לרצוח או להרוס את הסביבה האקולוגית, וגם לא אכפת לה שרוב החקלאים ואזרחים רבים בערים חיים תחת עוני.

האם תמיכתה של המק"ס במאבק נצחי היא למען האידיאולוגיה הקומוניסטית? התשובה היא: "לא". אחד העקרונות של המפלגה הקומוניסטית הוא להיפטר מהבעלות הפרטית, דבר שניסתה המק"ס לעשות כאשר תפסה את השלטון. המק"ס האמינה שהבעלות הפרטית הייתה שורש כל רע. אולם, לאחר הרפורמות הכלכליות בשנות ה-80, הותרה שוב זכות הבעלות הפרטית בסין ועוגנה בחוקה. כאשר חוזרים מבעד למסכת הכזבים של המק"ס רואים בבירור שב-55 שנות שלטונה, המק"ס רק ביימה מחזה של חלוקת הרכוש מחדש. לאחר מספר מחזורים של חלוקה מעין זו, המק"ס פשוט הפכה את הונם של אחרים לרכוש הפרטי שלה.

המק"ס טוענת שהיא "החלוץ של מעמד הפועלים". משימתה היא לחסל את המעמד הקפיטליסטי. אולם, חוקי המק"ס כיום מתירים באופן חד משמעי לקפיטליסטים להצטרף למפלגה. חברי המפלגה כבר אינם מאמינים במפלגה ובקומוניזם, וקיומה של המק"ס אינו מוצדק. מה שנותר מהמפלגה הקומוניסטית הוא רק קליפה נטולת תוכן.

האם המאבק ארוך הטווח התנהל במטרה לשמור על חברי המק"ס נקיים משחיתות? לא. אחרי 55 שנות שלטון המק"ס שחיתות, מעילה, מעשים בלתי חוקיים ופעולות שפוגעות באומה ובאנשים עדיין נפוצים בקרב פקידי המק"ס בכל רחבי המדינה. בשנים האחרונות נשפטו ונענשו שמונה מיליון מתוך כ-20 מיליון פקידי מפלגה בפשעים הקשורים לשחיתות. בכל שנה מדווחים כמיליון איש לסמכויות גבוהות על פקידים מושחתים שלא נחקרו. בין החודשים ינואר וספטמבר 2004, חקרה לשכת המטבע הזר של סין חשדות לאישור בלתי חוקי של מטבע זר ב-35 בנקים ו-41 חברות, וחשפה עסקאות בלתי חוקיות ב-120 מיליון דולר אמריקני. לפי נתונים סטטיסטיים של השנים האחרונות, לא פחות מ-4,000 פקידי מק"ס מעלו בכספים ונמלטו עמם מסין, כאשר השווי הכולל של ההון הגנוב הגיע לעשרות מיליארדי דולרים אמריקנים.

האם מטרת המאבקים הייתה לשפר את החינוך והמודעות של האנשים ולשמור על מעורבותם בענייני המדינה? התשובה היא שוב "לא". בסין של ימינו הרדיפה אחרי חומרות משתוללת, ואנשים מאבדים את התכונה המסורתית של כנות. זה הפך נורמה לשקר לקרובים ולרמות את החברים. סינים רבים אינם מוטרדים מנושאים חשובים רבים כמו זכויות אדם או רדיפת הפאלון גונג, או שהם מסרבים לדבר עליהם. שמירת מחשבותיך לעצמך ובחירה לא לומר את האמת הפכו למיומנות הישרדות בסיסית. בינתיים שלהבה המק"ס שוב ושוב את רגשותיו הלאומניים של

אלים, אך לעולם לא כאל אזרחים בעלי זכויות אדם. שיפור התרבות הוא הבסיס להעלאת המודעות של העם. העקרונות המוסריים של קונפוציוס ומנציוס ביססו עקרונות מוסריים במשך אלפי שנים. "אם כל עקרונות המוסר הללו ננטשים, אז לאנשים לא יהיו חוקים ללכת על-פיהם והם לא יבחינו בין טוב ורע. הם יאבדו את דרכם... הטאו ייהרס" ^[11].

המטרה של מלחמת המעמדות של המק"ס היא ליצור תווה ובוהו מתמשך, באמצעותו היא יכולה לבסס את עצמה בצורה איתנה כמפלגה וכדת היחידה השולטת בסין, תוך שימוש באידיאולוגיה המפלגתית כדי לשלוט בעם הסיני. מוסדות הממשלה, הצבא ואמצעי התקשורת החדשניים הם כולם כלים בהם עושה המק"ס שימוש כדי להפעיל את הדיקטטורה האלימה שלה. המק"ס, לאחר שהמיטה על סין מחלות חשוכות מרפא, מצויה בעצמה על סף מוות והתמוטטותה בלתי נמנעת.

יש אנשים החוששים שהמדינה תהיה בתווה ובוהו אם המק"ס תתמוטט. מי ימלא את מקומה של המק"ס וימשול בסין? בהיסטוריה בת 5,000 השנה של סין, 55 שנות השלטון של המק"ס הן קצרות כענן חולף. אך, לרוע המזל, במשך פרק זמן קצר זה של 55 שנים ניפצה המק"ס את האמונות והערכים המסורתיים הסיניים; הרסה את עקרונות המוסר המסורתיים ואת המבנים החברתיים; החליפה אכפתיות ואהבה בין בני אדם למאבק ושנאה; החליפה את יראת הכבוד לשמים, לארץ ולטבע ביהירות של "בני אדם הכובשים את הטבע". על-ידי מעשי הרס שנעשו בזה אחר זה, החריבה המפלגה את המערכות החברתיות, המוסריות והאקולוגיות, והותירה את האומה הסינית במצב של משבר עמוק.

בהיסטוריה הסינית, כל מנהיג שהיטיב עם עמו ראה את חובתו כמושל לאהוב, להזין ולחנך את העם. הטבע האנושי שואף לטוב לב, ותפקיד הממשלה הוא להביא לידי ביטוי את היכולת המולדת האנושית הזו. מנציוס אמר: "זו דרכם של האנשים: לאלו בעלי אמצעי המחייה היציבים יהיה לב יציב, בעוד שלאילו נטולי אמצעי המחייה היציבים לא יהיו לבבות יציבים" ^[12]. חינוך ללא שפע הוכח כבלתי יעיל; העם הסיני בז לשליטים העריצים שהיו נטולי אהבה לאנשיהם והרגו חפים מפשע.

ב-5,000 שנות ההיסטוריה של סין היו מנהיגים טובי-לב רבים, כמו הקיסר יאן והקיסר שון בזמנים העתיקים, הקיסר ון והקיסר וו משושלת ג'ו, הקיסר ון והקיסר ג'ינג משושלת האן, הקיסר ט'אנג טאי-ז'ונג משושלת טאנג, הקיסר קאנג-שי והקיסר צ'יאן-לונג משושלת צ'ינג. השגשוג מהשושלות הללו היה כולו תוצאה מכך שהמנהיגים נהגו לפי הטאו השמימי, הלכו בדרך האמצע ושאו לשלום וליציבות. המאפיינים של מנהיג נדיב-לב הם לעשות שימוש באנשים מוסריים ומוכשרים, להיות פתוח לדעות שונות, לקדם צדק ושלום ולספק לעם את צרכיו. בדרך זו, האזרחים יצייתו לחוק, ינהגו בדרך ארץ, יחיו בשמחה ויעבדו ביעילות.

כאשר אנו מתבוננים בענייני העולם, לעיתים קרובות אנו שואלים מי קובע אם מדינה תשגשג או תיעלם, למרות שאנו יודעים שלעלייתה ולנפילתה של אומה יש סיבות כשלעצמן. כשהמק"ס תעבור מן העולם, אנו יכולים לצפות שהשלום וההרמוניה יחזרו לסין. אנשים יחזרו להיות אמיתיים, טובי לב, צנועים וסובלניים, האומה תדאג שוב לצרכים הבסיסיים של עמה וכל המקצועות ישגשגו.

[1] "הכל תחת השמים" מתייחס לסין תחת שלטון הקיסרים. לקוח מתוך "רשומות המזון והסחורות" שבספר ההאן (האן שו, ספר ההיסטוריה של שושלת האן המערבית).

[2] צ'יאן בו-צ'נג, "Oriental Culture", מהדורה רביעית 2000.

[3] נשים עם רגליים קשורות – נוהג שהיה בסין לקשור את רגלי הנשים כדי להשאירן קטנות ועדינות.

[4] גאו גאנג וראו שו-שי היו שניהם חברים בוועדה המרכזית. אחרי ניסיון שלא צלח במאבק כוחות ב-1954, הם הואשמו בקשירת קשר לפצל את המפלגה וכתוצאה מכך סולקו מן המפלגה. זה פגע (1902-1985) מלומד ומבקר ספרות, התנגד למדיניות המק"ס ביחס לספרות. הוא סולק מהמפלגה בשנת 1955 ונשפט ל-14 שנות מאסר. בשנים 1951-1952, המק"ס השיקה את המהלכים "המערכה של שלושת האנטיים" ו"המערכה של חמשת האנטיים" במטרה המוצהרת של חיסול השחיתות, הבזבז והבירוקרטיה שבתוך המפלגה, הממשלה, הצבא וארגוני ההמונים.

[5] לז שון (מ-25 בספטמבר 1881 עד ה-19 באוקטובר 1936), נחשב לעיתים קרובות למייסד הלשון הספרותית הסינית המודרנית. הוא אף היה מתרגם ראוי לציון. כסופר שמאלני, לז שיחק תפקיד חשוב בהיסטוריה של הספרות הסינית. ספריו השפיעו רבות על צעירים סינים רבים. לאחר שחזר לסין מלימודי רפואה בסנדאי, יפן, ב-1909 הוא הפך למרצה באוניברסיטת פקין והחל לכתוב.

[6] הן קיסר הירקן הגדול והן מלך הדרקון הם דמויות מיתולוגיות סיניות. קיסר הירקן הגדול, הידוע רשמית כדמות האצילית של אבן הירקן ומכונה על-ידי ילדים ופשוטי העם כ"סבא שמים", הוא השליט של השמים ואחד מבין האלים החשובים ביותר של המקדש הטאואיסטי הסיני. המלך הדרקון הוא המושל האלוהי של ארבעת הימים. כל ים מקביל לאחת מארבע רוחות השמים ונשלט על-ידי מלך דרקון אחד. המלכים הדרקונים חיים בתוך ארמונות של קריסטלים, הנשמרים על-ידי חיילים חסילונים וגנרלים סרטנים. חוץ מלשלוט על תחום הים, המלכים הדרקונים מפעילים גם את העננים והגשם. נאמר שמלך הדרקון של הים המזרחי הוא בעל השטח הגדול ביותר.

[7] פנג דה-הואי (1898-1974), גנרל קומוניסטי סיני ומנהיג פוליטי. פנג היה הרמטכ"ל במלחמת קוריאה, סגן ראש מועצת המדינה, חבר פוליטבירו, ושר ההגנה בשנים 1954-1959. הוא הועבר מתפקידיו הרשמיים אחרי שהתנגד לגישה השמאלנית של מאו במליאת המק"ס בלז-שאן ב-1959.

[8] ג'או גאו (תאריך לידה אינו ידוע, נפטר ב-210 לפנה"ס), הסריס הראשי בזמן שושלת צ'ין. ב-210 לפנה"ס, אחרי מותו של הקיסר צ'ין שי הואנג, ג'או גאו, ראש הממשלה לי סי, ובנו השני של הקיסר, הו האי, זייפו שתי צוואות של הקיסר שהפכו את הו האי לקיסר החדש והורו לנסיך הכתר פו סו להתאבד. מאוחר יותר, גברו העימותים בין ג'או גאו והו האי. ג'או הביא צבי לחצר המלכות ואמר שזה סוס. רק קומץ פקידים העז לחלוק עליו ואמר שהיה זה צבי. ג'או גאו האמין שפקידים אלו שקראו לחיה צבי היו נגדו וסילק אותם ממשרותיהם בחצר המלוכה.

מגזין אפוק מרחיב דעת. מעורר מחשבה.

הירשמו לניוזלטר שלנו וקבלו תוכן חדש למייל מדי חודש

דוא"ל*

להרשמה חינם

☐ אני מאשר/ת את [תנאי השימוש](#) וכן קבלת המלצות קריאה, הצעות לרכישת מינוי במייל ובטלפון וקבלת דיוור מאפוק.

מדרים	מגזנים	וידאו	מוצרים	כללי
חדשות	פברואר 2025	סרטים	לרכוש מינוי	שאלות
גיא-פוליטיקה	ינואר 2025	תיעודיים	המגזין	נפוצות
פילוסופיה	דצמבר 2024	Cross Roads	המודפס	אודות
חברה	נובמבר 2024	הכתבות		מדיניות
והיסטוריה	אוקטובר 2024	המקור האפל של		פרטיות
מדע		הקומוניזם		תנאי שימוש
וטכנולוגיה	ספטמבר 2024	מעורר מחשבה		אפשרויות
פסיכולוגיה				פרסום
תרבות	אוגוסט 2024			וחסויות
ואמנות	יולי 2024	אפוק 9 2019		תוכן שיווקי
מחשבות	יוני 2024	Game Changer		מערכת
גוף, נפש ורוחניות				והנהלה
אפוק אודיו				צור קשר

© כל הזכויות שמורות למגזין אפוק בע"מ 2005 - 2025